

Andrew

Michäel

Hurley

NÄLKÄNUMMI

Nälkänummi

Andrew Michael Hurley

SUOMENTANUT JAAKKO KANKAANPÄÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
Starve Acre

Molemmat mottorunot suomentaneet Sirkka-Liisa Sjöblom ja Riina Vuokko

Copyright © Andrew Michael Hurley 2019
The right of Andrew Michael Hurley to be identified as the Author of
the Work has been asserted by him in accordance with the Copyright,
Designs and Patents Act 1988.

Suomenkielinen laitos © Jaakko Kankaanpää ja WSOY 2020
Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-44842-7

PAINETTU EU:SSA

Glennille ja Paulalle

»Oi, mikä rauhan tyyssija on
tuo talo keskellä puistikon katveisen.»
– Jos, lapseni, tietäisit salaisuuden,
et sanoisi: rauhan tyyssija on.
Näet, huoneissa sen aave käy levoton,
houkka, lajinsa viimeinen.

THOMAS HARDY, »HILJAINEN TALO»

Heinikontuuli
Nummenpeikko
Ristihuuli
Tuiteriveikko
Maalishassu
Pimeänrahina
Vauhkotassu
Kanervankahina
Pientareenpotkija
Hämäränlaukka
Voikukanhotkija
Pelkuriraukka
Loikkakoipi
Noidannukke
Lymyjussi
Niin se hyppii pimeään
ja aina vaihtaa nimeään.

»JÄNIS», KANSANLAULU

I

YÖLLÄ CROFTENDALEEN oli taas pyryttänyt paksultti lunta, ja nyt, aamun valjetessa, vaarat laakson vastareunalla hohkivat taivasta vasten puhtaan valkoisina. Alempana, siellä minne aurinko ei vielä ollut ennättänyt, puronvarren metsä lymyili varjoissa ja pysyisi kylmänä koko päivän. Lehdettömien pyökkien ja koivujen lomaan kietoutunut hyinen usva oli jo ajanut nälkäisen ketun etsimään ruokaa muualta. Syvälle painuneiden jälkien jono ilmestyi metsän hämärästä aamun helmenharmaaseen valoon, joka huuhdtoi kinoksia laakson tämänpuoleisella reunalla. Sitten kettu näytti äkkiä muuttaneen suuntaa: ehkäpä se oli vetäytynyt ojan tai painanteen suojaan pelästyttyään lähellä ampuvia metsästäjiä – kaiketi Micklebrowista tulleita miehiä, jotka olivat patikoineet nummen yli päästäkseen nauttimaan tyhjistä valkoisesta kankaasta, jolta riekot ja fasaanit erotuivat selvästi kuin maalitäplät. Haulikon laukaukset ja pillien vihellykset kuuluivat kovina ilmassa, joka tuntui aavemaisen tyyneltä ja odottavalta lumimyrskyn mentyä ohi. Pyryä oli kestänyt monta tuntia, ja nyt sen raivo näkyi kiviaitojen laelle ilmaantuneina jäisinä nietoksina. Ne olivat kesyttömiä, rosoisia harjanteita, kuin hyökyaalot olisivat murtuneet matalaan rantavalliin.

Talvi siis jatkui. Venytti itseään päivä päivältä. Sai laakson talojen väliset matkat tuntumaan vielä tavallistakin pidemmältä.

Yhtäkään maanviljelijää traktoreineen ei ollut vielä näkynyt, joten Starve Acren ohi kulkevan tien pintaa peitti edellisillan aurauksen jäljiltä jää. Sitä reunustivat lumikokkareet kuin murtuneet kumpupilven palat.

Työhuoneessaan istuva Richard Willoughby kuuli jälleen haulikoiden yhteislaukauksen ja näki mustavaristen lehahtavan lentoon ikkunan edessä kasvavien saarnien oksilta. Linnut hajaantuivat taivaalle sekasortoisena siipien ja sadattelun joukkona ja räpistelivät tien yli niitylle. Jo monta päivää ne olivat penkoneet epätoivoissaan tienvarren jäätäneitä ruohomättäitä löytämättä kuitenkaan juuri minkäänlaista syötävää henkensä pitimiksi.

Richardista tuntui, että helmikuu ei vain suostunut lähemään laaksosta. Hän toivoi sen hellittävän ja pian. Oli jotenkin niin hienoa, että saattoi sanoa maaliskuun alkaneen. Maaliskuuhun sisältyi ajatus tarmosta, päättäväisyydestä, asioiden edistymisestä. Maaliskuussa oli aika tarttua toimeen. Aika kääriä hihat. Varhaiskeväästä oli kirjoitettu kaikkea runollista, ja hän mietti, että hänen olisi ehkä hyvä painaa säe tai pari mieleensä ihan vain varmemmaksi vakuudeksi siitä, että maailma vielä muuttuisi vihreäksi. Tällaisena päivänä sitä oli helppo epäillä. Kaikki oli mitätöntä, nääntymäisillään. Kaikki odotti, myös hän itse.

Mustavarikset pyörivät taivaalla, niiden äänet raas-toivat pakkasilmaa ja niitä katsellessaan Richard tunsi

painetta kallonsa sisällä – jotakin alkavan migreenin kaltaista.

Hän soimasi itseään ajatusten harhailusta. Pöytänsä ääressä istuessaan hän pystyi yleensä keskittymään työhön (ei perhevalokuvia, se oli ehdoton sääntö), mutta toisaalta Ewan saattoi löytää hänet vaikka millaisin keinoin.

Mustavariksista hänelle tulivat mieleen paperilinnut, joita hän oli joskus askarrellut yön pikkutunneilla, kun Ewan oli ollut peloissaan ja levoton. Ja hän muisti, miten oli linnut taiteltuaan kertonut niistä satuja ja miten Ewan oli viimein nukahtanut, kun suuret silmät olivat sulkeutuneet pienen pojan kipeästi tarvitsemaan uneen.

Hän jätti pohtimansa virkkeen kesken, siirtyi kirjahyllyn vieressä olevaan nojatuoliin ja avasi radion. Yksi Brandenburgilaisista konsertoista oli täydessä vauhdissa. Hän asetteli kuulokkeet korvilleen ja käänsi ääntä suuremmalle kunnes jousten ja torvien sointi alkoi särkyä. Hän yritti hukuttautua meteliin, karkottaa poikansa takaisin siihen pimeään loukkoon, josta tämä oli tullut. Jos Ewanin täytyi lähteä, miksei hän sitten voinut pysyä poissa? Richard olisi tullut toimeen tyhjyyden kanssa samalla tavalla kuin käden tai jalan puuttumiseen saattaa tottua ja keksiä kaikenlaisia konsteja elämän jatkamiseksi, kunnes konsteista tulee tapa ja tavasta ainakin jonkinlainen normaalitylo.

Kesällä hautajaisten jälkeen Richardin strategia oli ollut sama kuin nyt: tehdä töitä niin paljon kuin vain

pystyi. Niinpä hän oli lukuvuoden alkaessa hyörinyt kuin mehiläinen, syöksähdellyt yhdestä tehtävästä toiseen ja suonut niistä jokaiselle täyden huomionsa.

Ehkä hän oli ollut typerä olettaessaan, etteivät ihmiset suhtautuisi häneen eri tavalla kuin ennen. Siitä huolimatta heidän muuttunut käytöksensä harmitti häntä, ja hänen kollegansa historian laitoksella puolestaan oppivat nopeasti, että jos häntä lähestyi myötätuntoinen ilme kasvoillaan, hänestä tuli sulkeutunut ja välttelevä.

Häntä ei ollut koskaan ennen säällitty. Huomion kohteeksi joutuminen oli hänestä sietämätöntä. Nyt ei ehdi, hän sanoi aina, tai anteeksi, kauhea kiire. Ja jos he eivät hellittäneet, vaan lähtivät kävelemään hänen perässään kampuksen poikki, hän piti huolen siitä, että keskustelu kääntyi työasioihin. Hän ei puhunut mistään muusta kuin töistä. Hän ei tehnyt mitään muuta kuin töitä. Ennen luentoja hän hautautui kirjastoon, ja sinne hän myös vetäytyi päivän opetuksen jälkeen. Hän kävi kokouksissa ahkerasti, myös silloin, kun ne eivät suoranaisesti koskeneet häntä. Hän tuli varhain töihin pitämään vastaanottoa ja viipyi myöhään ohjaamassa maisteriopiskelijoitaan.

Niin ei voinut jatkua loputtomiin, ja hän tiesi, että se pantaisiin ennen pitkää merkille. Sitten käytäisiin huolestuneita keskusteluja, rattaat lähtisivät pyörimään, ja joku tulisi hänen luokseen ystävällinen hymy huulillaan, kutsuisi hänet käymään huoneeseensa, ja häntä ryhdyttäisiin tyrkkimään kohti sapattivuotta, joka hänen olisi pitänyt pitää jo kauan sitten.

»Saisit kerrankin tilaisuuden keskittyä kunnolla tutkimukseesi. Ole vapaalla niin pitkään kuin hyvältä tuntuu. Kunhan vain lupaat, että palaat sitten taas uusin voimin.»

Hän tietysti tiesi, että he ajattelivat etupäässä itseään, eivät häntä. Sulkemalla hänet pois nyt he välttyisivät vaikeuksilta ja kiusallisilta tilanteilta, jotka väistämättä olisivat edessä, kun surun hyökyaalto lopulta peittäisi tohtori Willoughbyn alleen, ja hän hukkuisi siihen kesken Persepolista tai Lascauxin luolia käsittelevän luentonsa.

Vastuu hänen hätistämisestään vapaalle oli valunut komentoketjussa alaspäin ja päätynyt Stella Wicklowille, joka oli väitellyt tohtoriksi samana vuonna hänen kanssaan, mutta osoittanut paljon suurempaa kunnianhimoa ja noussut laitoksen esimieheksi.

»Mieti nyt itsekin», Stella sanoi. »Mitä jos ajattelisit niin, että ne tekevät palveluksen Juliettelle, eivät vääryyttä sinulle? Hänestäkin olisi varmasti mukavampi, jos olisit nyt kotona. Vai mitä sanot?»

Ensin se oli ollut totta, mutta ei enää.

Ottaessaan kuulokkeet korviltaan Richard kuuli Julietten itkevän hiljaa yläkerrassa. Hänen puolestaan Juliette sai itkeä ihan vapaasti sen jälkeen, mitä oli aamulla sanonut.

Hän haki kumisaappaat kylmäkellarista. Komerosta portaiden alta hän otti kaasulampun ja tulitikut. Rasiaa ravistamalla hän varmisti, että tikkuja oli vielä jäljellä.

Sitten hän kietoi kaulaansa yliopiston huivin ja veti päälleen aikoinaan Juliettelta joululahjaksi saamansa tweedtaken, sulki ulko-oven takanaan ja lähti astelemaan pitkin pihatietä syviä jalanjälkiä hankeen talloen.

Metsämiehet olivat lähteneet laukut täynnä luvatonta saalista, ja elävät linnut olivat palanneet taivaalle: hiljaa valittava kuovi, kolme vaarojen yllä ääneti kaartelevaa haukkaa. Talvella laaksossa ja etenkin täällä nummen reunalla vallitsi usein syvä hiljaisuus. Talon ohi kulkevan tien – Ylätien, kuten sen nimi kuului – ainoa tehtävä oli yhdistää kaksi syrjäkylää toisiinsa, viedä Micklebrowista Stythwaiteen, joka oli laakson pohjalla runsaan viiden kilometrin päässä heidän talostaan: muutama katto ja savupiippu kirkontornin ympärille kokoontuneina.

Tien toisella puolella niitty – hänen niittyensä, vaikka se kuulostikin yhä oudolta – vietti alas puron ja metsänreunan suuntaan. Juuri oma pieni maatilkku oli kaiken muun ohella kiehtonut Julietten mieltä Starve Acres. Hänestä lapsille ei voinut antaa parempaa lahjaa kuin luonnon oman leikkikentän, joka kasvaisi heidän mukanaan.

Laakson toisella laidalla, Westburyn heinäpellon takana, kohosivat Outrake Fellin kalkkikivijyrkänteet nyt entistäkin ankaramman näköisinä rinteiltä riippuvien jääpuikkojen vuoksi. Burnsallien lampaat, jotka saivat yleensä tulla talvet pitkät toimeen vaaroilla omin päin, oli nyt koottu alas tilalle, ja niiden määkynä kohosi taivaalle yhtä aikaa talon piipusta nousevan laiskan savupatsaan kanssa. Juuri sellaisesta maisemasta Juliette oli

haaveillut ennen heidän muuttoaan. Yksinkertaisista äänistä, verkkaisista näkymistä.

Richard avasi portin ja lähti kahlaamaan hangessa teltalle, jonka oli pystyttänyt niitylle jo ennen joulua. Teltta oli hyvä ja tukevaa tekoa, armeijan ylijäämätavaraa, joka oli kestänyt kovimmatkin tuulet vankkumatta.

Lokakuu oli ollut yhtä kylmää, kirkasta auringonpaistetta, mutta marraskuu oli tuonut mukanaan myrskytuulta ja loputonta sadetta. Richardin kaivannot olivat hetkessä täyttyneet öljyisellä vihreällä vedellä, ja niinpä hän oli eräänä erityisen litimärkänä iltapäivänä ajanut Gordon Lambwellin luokse katsomaan, olisiko Gordonilla myydä mitään, mistä olisi apua.

Gordon, hänen vanhempiansa ystävä, asui Stythwaiten kylän ulkopuolella Settlen tien varrella, ja pieni välimatka sopi sekä hänelle että kyläläisille erinomaisen hyvin. Hänen yksikerroksinen mökkinsä muistutti alppimajaa, ja sen takana hänellä oli hehtaarin joutomaatontti täynnä vajoja ja liitereitä, joissa hän säilytti tavaroitaan. Pakettiautonsa kyljessä hän väitti itseään antiikkikauppiaksi, mutta sana *antiikki* oli hänen kohdallaan ymmärrettävä laseimmassa mahdollisimmassa merkityksessään tarkoittamaan mitä tahansa vanhaa, ja oikeasti hänen varastonsa olivat tupaten täynnä sekaista romua.

Erään peltikattoisen vajan kattopalkeilta Gordon oli löytänyt keppien ja putkien ympärille käärityn telttakankaan, joka oli alas tullessaan varistanut mukaansa

sankkaa lumisadetta muistuttavan pölypilven. Richard oli tietenkin yrittänyt maksaa teltasta, mutta Gordon ei ollut suostunut ottamaan vastaan rahaa, koska ei halunnut vaikuttaa siltä, että olisi antanut Richardin hankkeelle siunauksensa tai yllyttänyt häntä jatkamaan. Gordon oli ollut varma, että Richardin isän alamäki oli johtunut Starve Acren liejuisen mullan tonkimisesta.

»Mahtaako sinun ihan oikeasti olla viisasta kaivella siellä?» Gordon oli kysynyt.

»Ei siinä taida olla paljon valinnanvaraa», Richard oli vastannut. »Se on ainoa keino selvittää, onko juuria vielä jäljellä.»

»Turha penkoa vanhoja, jos minulta kysytään.»

»Tuolla periaatteella minulta menisi työpaikka alta.»

»Mutta pysyisit kumminkin pois siltä niityltä.»

»No kummitteeleko siellä tai jotain?»

Gordon oli hymähtänyt ivallisesti, vaihtanut puheenaihetta ja kutsunut hänet sisään lasilliselle. »Ja kuinka Juliette jakselee?» hän oli kysynyt. »Sano terveisiä, että tulisi joskus käymän.»

Juliette oli tullut.

Ja siitä oli saanut alkunsa hänen pakkomielteensä rouva Fordeen ja Majakoihin.

Gordonin mukaan telttaa oli käytetty sodassa, joskin missä sodassa ja mihin tarkoitukseen jäi hänen puheistaan epäselväksi. Oviläpissä oli tahroja, jotka muistuttivat verta enemmän kuin mitään muuta. Kangas oli kuitenkin kunnollista vanhanajan tavaraa, paksua kuin

laivan purjeet, ja sateen hulmutessa niityn poikki se piti Richardin kuivana ja lämpimänä.

Nyt teltta oli puoliksi hautautunut yöllä pyryttäneeseen lumeen samalla tavalla kuin useimmat laakson maataloista. Vain katonharja pilkisti esiin hangesta, ja Richardin oli potkittava kinostunut lumi pois oviaukon edestä. Työhuoneen ikkunaan näkyneet eläimen jäljet olivat poikenneet teltalle, ja sisällä hänen nenäänsä lemahti ketunpaskan happamanimelä löyhkä. Metsässä asuva ketunarttu oli käynyt teltalla joko sinne unohtuneen teemukin tai hänen ystävällisyytensä muiston houkuttelemana.

Eräänä iltapäivänä muutamaa viikkoa aiemmin Richard oli nähnyt ketun tulevan metsästä, kirkkaan punaruskean liekin hangen valkeutta vasten.

Huomatessaan Richardin kettu oli pysähtynyt ja jäänyt tuijottamaan suu auki, valkoista huurua henkailen. Se oli selvästi puolikuollut nälästä niin kuin kaikki muutkin seudun eläimet, joten Richard oli mennyt teltaan noutamaan evääksi ottamiaan keksejä. Kuullessaan hänen rapistelevan pakettia kettu oli säikkynyt kauemmas, mutta palannut taas pian, kun nälkä oli vienyt voiton pelosta. Se oli värissyt turkkinsa kätköissä nuollessaan teekeksin murusia hänen kädestään ja antanut hänen laskea sormensa selkämyksen kuonolleen.

Muuta mielenkiintoista ei ollut tapahtunut sinä päivänä eikä yhtenäkään päivänä sen päivän jälkeen. Lapio ja lasta eivät olleet paljastaneet mitään.

Hän oli kuitenkin alusta pitäen ymmärtänyt, että hanke olisi hyvin pitkälle arpapeliä. Satoja vuosia sit-

ten niitty oli ollut osa paljon suurempaa yhteismaata, joten oli mahdotonta sanoa, missä Stythwaiten tammi oli tarkasti ottaen kasvanut. Niinpä Richardin suunnitelmana oli ollut aloittaa keskeltä ja laajentaa sitten kaivauksia ulospäin kuin hän olisi kiertänyt kellotaulua myötäpäivään.

Jos puu oli ollut yhtä vanha ja valtava kuin tarinoissa kerrottiin, sillä oli varmasti ollut juuret kuin Yggdrasililla. Hän oli kuitenkin valmistautunut hyväksymään myös sen, että jäljellä saattoi olla hyvin vähän tai ei mitään. Suurin osa sadevedestä valui alas kukkulan rinnettä ja päätyi puroon, joten maa ei ollut sellaista suota, että puun olisi voinut odottaa säilyvän satoja vuosia. Mutta jäänteitä saattaisi silti löytyä sieltä täältä.

Hän kaivoi narujen maakiilat esiin lumesta. Saatuaan ne irti hän nosti ulkoteltan salkojen päältä ja laski sen hankeen. Nelikulmainen ruskea kaivanto näytti valkoisen lakeuden keskellä oudolta ja kiinnitti mustavaristen huomion. Ne laskeutuivat taivaalta toukkien ja matojen toivossa. Richardin purkaessa teltan runkoa niitä kertyi istumaan aidalle, raakkumaan kärsimättömästi ja vaatimaan käheällä äänellään, että hän painuisi töihin jonnekin muualle. Ne voisivat kuitenkin penkoa kaivantoa koko päivän löytämättä syötävää. Niityn mullassa ei ollut mitään elollista.

Richard otti salot, kantoi ne arviolta kymmenen metrin päähän kuvittelemansa ympyrän kehää pitkin ja pysytti sitten rungon ja harjaputken paikkaan, jossa ajatteli kaivaa seuraavaksi. Lapioituaan maan paljaaksi lumesta

hän kokosi teltan loppuun, kiristi narut ja varmisti, että rakenne oli säänpitävä.

Saatuaan teltan jälleen pystyyn hän hikoili takissaan, kun taas hänen varpaansa olivat tunnottomat kylmästä. Teltan tarjoama lämpö oli pelkkää harhaa, mutta hänestä oli silti mukava päästä sisään. Hän sytytti kaasulampun ja antoi sen palaa hetken tasaisesti ensi humahduksen jälkeen, hieroi kämmeniään yhteen ja harmitteli, ettei ollut tuonut mukanaan teetä termoksessa.

Saatuaan tunnon takaisin sormenpäihinsä hän otti esiin muistikirjan ja merkitsi päivämäärän tyhjän sivun ylälaitaan. Sitten hän laski kirjan pressulle, joka suojasi hänen polviaan kastumasta, asetteli pari kiveä painoiksi pitämään sivut auki oikeasta kohdasta ja avasi työkalukäärönsä. Hän merkitsi tapeilla ja nuoralla 180 kertaa 120 sentin suorakulmion, jonka aikoi kaivaa. Kaivannon reunoille jäi vielä tarpeeksi tilaa, jotta hän pystyi kulkemaan sen ympärillä pyyhkimättä selkäänsä teltan seiniin.

Lumihangen suojaama maa ei ollut jäätynyt vaan tuntui pikemminkin tahmealta ja nousi kiehkuroiksi kuin voi, kun hän kaapi sitä lastan reunalla. Hän eteni tapansa mukaan hitaasti ja järjestelmällisesti, pudotti jokaisen lastallisen seulaan ja hajotti sitten paakut nähdäkseen, oliko niiden sisällä mitään, kenties merkkejä siitä, että hän saattaisi olla lähellä juurakkoa. Ei ollut.

Se ei haitannut häntä. Hän oli oppinut olemaan kärsivällinen. Eikä hänellä sitä paitsi ollut mikään kiire. Täällä ulkona hänen olonsa oli rauhallisempi kuin talossa. Ewan ei koskaan vaivannut häntä niityllä.

Hän oli ahertanut ehkä tunnin verran ja kaivoi yhtä suorakaiteen kulmista syvemmäksi, kun tunsi lastan osuvan johonkin kovaan. Hän kaapi sormillaan pois multaa, jonka kätköistä löysi pienen lonkkaluun reunan.

Hitaasti ja varovasti kaivamalla hän sai esille loput luurangosta. Luut tuntuivat tavattoman haurailta, ja hän varoi tarkasti rikkomasta niitä, etenkin kalloa, joka paljastui maan sisältä viimeisenä.

Siinä oli kissa, hän ajatteli – heidän kilpikonnakuvioinen kissansa Lolly, joka oli karannut vuotta aiemmin – ellei sitten kaniini tai ketunpentu. Mutta lopulta, tarkemmin tutkittuaan, hän oli varma, että luuranko kuului jänikselle. Jäänyt varmaankin jonkun kylän koiran tai sitten metsässä asuvan ketun saaliiksi. Kun hän siirsi lamppua lähemmäs, luut näyttivät kuitenkin olevan liian hyvässä kunnossa. Tätä jänistä eivät olleet tappaneet pedon raateluhampaat.

Turkki, nahka, lihakset ja rasva olivat mädäntyneet siististi pois, kun taas luut olivat säilyneet moitteettomassa kunnossa, mikä tarkoitti, että eläimen oli täytynyt kuolla luonnollisesti ja maata niityllä vielä pitkään kuolemansa jälkeen. Richard mietti, oliko voinut löytää romahtaneen kaninkolon. Jänis ei olisi itse kaivanut käytävää, mutta jos se oli ollut vanha ja sairas, se oli hyvinkin saattanut valata maan alta itselleen rauhallisen onkalon ja menehtyä sinne. Ellei sitä sitten ollut varta vasten haudattu. Siinä oli jotakin, mitä hänen isänsä olisi hyvinkin saattanut tehdä viimeisinä sekavina aikoinaan Starve Acresissa. Ehkäpä isä oli löytänyt jäniksenraadon tieltä ja laskenut sen viimei-

seen lepoon samalla tavalla kuin oli tehnyt kaikille eteensä sattuneille kuolleille eläimille: hämähäkeille, linnuille, hiirille. Hän oli pitänyt niille kunnon hautajaiset.

Olipa luiden tarina mikä tahansa, Richard ei voinut jättää niitä ensimmäisen paikalle sattuvan pedon tongittavaksi, joten hän otti takkinsa, laski sen maahan ja alkoi nostella luita kuopasta. Ne irtosivat siististi toisistaan, ja kun hän otti ne käteensä, ne tuntuivat vahvemmilta kuin olivat alkuun näyttäneet, niin tukevilta, että ne voisi hyvin viedä kotiin.

Koska talon ohi kulki hyvin vähän liikennettä, tulijat tunnisti moottorin äänestä jo ennen kuin heidän ajokkinsa ilmestyivät näkyviin. Drewittien traktori kuulosti hiuukan erilaiselta kuin Burnsallien; Westburyn karja-auton moottori vavahteli rasituksesta, kun taas Gordon Lambwellin Bedford piti omanlaistaan vinkunaa ja pauketta. Jokainen vieras ilmoitti väkisinkin itsestään ennalta.

Vähän ennen kello yhtä Richard kuuli oudon auton lähestyvän tietä pitkin, ja viimein Julietten sisar Harrie ilmaantui mutkan takaa teenruskealla Austinillaan, jonka valot loistivat kirkkaina iltapäivän hämärässä. Pysähdyttyään pihatielle Harrie jäi hetkeksi istumaan autoon taloa ja korkeita lumipenikkoja katsellen. Richard tiesi hänen kysyvän itseltään samaa kuin aina ennenkin. Miten ihmeessä Juliette oli päätenyt asumaan tänne? Tätäkö hän tosiaan oli halunnut?

*»Huippuunsa viritetty
jännitystarina kansantarujen
pimeästä puolesta. Täydellistä,
koukuttavaa luettavaa pimeisiin iltoihin.*

– HERALD

9 789510 448427

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-44842-7